

Ίσως είναι από τη Γη, ίσως και όχι...

Η Αμερικανίδα ρεπόρτερ Λέζλι Κιν μιλάει για την έρευνά της σχετικά με τα UFO, που ανέδειξε τη σοβαρή πτυχή του θέματος

Συνέντευξη στον **ΗΛΙΑ ΜΑΓΚΛΙΝΗ**

Είναι δυνατόν μια σοβαρή, έμπειρη ρεπόρτερ να ασχοληθεί με τους ιπτάμενους δίσκους; Η Αμερικανίδα Λέζλι Κιν απέδειξε ότι είναι. Αρκεί, όπως τονίζει, να αντιμετωπίσεις το θέμα σου ακριβώς όπως κάθε άλλο ρεπορτάζ. Πόσο εύκολο όμως είναι αυτό; Και πόσο επικίνδυνο να διακινδυνεύσεις την επαγγελματική περιθωριοποίησή σου, ακόμη και τη γελοιοποίησή;

Εξαρτάται: το 2017, η Κιν, μαζί με δύο άλλους δημοσιογράφους, δημοσίευσε πρωτοσέλιδο ρεπορτάζ στους New York Times περί των πολλαπλών ανεξήγητων θεάσεων και αναφορών από ιπτάμενους χειριστές του αμερικανικού Ναυτικού. Το ρεπορτάζ εκείνο μετέφερε την όλη συζήτηση από τους κόλπους των «ψευκασμένων συνωμοσιολόγων» σε εκείνους των επιστημόνων και των σοβαρών ειδικών της στρατιωτικής και πολιτικής εξουσίας. Είχε επίσης ως αποτέλεσμα ένα άκρως ευπώλητο βιβλίο («UFOs: Generals, Pilots and Government Officials Go on the Record»), καθώς και εκτενές profile της Κιν στο The New Yorker («The UFO Papers. Why did we start taking unidentified aerial phenomena seriously?», 10 Μαΐου 2021). Όμως, μην μπερδεύεστε: η Κιν δεν μιλάει για... απαγωγές από εξωγήινους, για τον εξωγήινο του Ρόζουελ και άλλα τέτοια γραφικά. Αποχώρησε μάλιστα από ουφολογικό συνέδριο όπου άκουσε να λέγονται απίστευτες γελοιοτήτες, όπως μου είπε όταν τη «συνάντησα» μέσω Zoom: «Όταν ακούς να μιλούν χωρίς τεκμήρια, όταν οι άνθρωποι λένε ότι τους κατέβει δημοσίως, καλό είναι να απομακρύνεσαι εάν θέλεις να προστατέψεις την ακεραιότητα της δικής σου δουλειάς. Αλλά και για να προστατέψεις το ίδιο το θέμα που ερευνάς».

Γεννημένη στη Νέα Υόρκη από παλιά πολιτική οικογένεια, η Κιν σπούδασε στο Μπαρντ και τη δεκαετία του '90 βρέθηκε να κάνει μάξιμο ρεπορτάζ στη Βιρμανία, σχετικά με τους εκεί πολιτικούς κρατούμενους. Η Βιρμανία της έδωσε και το πρώτο της βιβλίο (γραμμένο μαζί με τον Άλαν Κλέμεντς: «Burma's Revolution of the Spirit: The Struggle for Democratic Freedom and Dignity»).

Η Κιν μετέφερε το ερευνητικό δημοσιογραφικό της πνεύμα στο Μπέρκλεϊ της Αμερικής, όπου έρευνσε θέματα που αφορούσαν ανθρώπους που είχαν άδικα φυλακιστεί στην Αμερική, τη θανατική ποινή κ.ά. Το 1999 ήρθε σε επαφή με εκθέσεις Γάλλων στρατιωτικών αναφορικά με τις καταγεγραμμένες

Η Λέζλι Κιν.

Όταν οι άνθρωποι λένε ότι τους κατέβει, καλό είναι να απομακρύνεσαι εάν θέλεις να προστατέψεις τη δουλειά σου.

Αποφάσισα να ακολουθήσω τη δική μου γραμμή, που είναι αυτή της κανονικής δημοσιογραφίας. Να καλύψω το θέμα με τον σωστό τρόπο.

θεάσεις αγνώστων ιπτάμενων αντικειμένων, οι κινήσεις των οποίων φαινόταν να «υπερβαίνουν τους γνωστούς φυσικούς νόμους». Ερευνώντας, είδε πως ξεκαρτάροντας φάρσες, μετεωρολογικά μπλαόνια, σφάλματα και παρερμηνείες φωτογραφιών κ.ο.κ., απέμεινε ένα, μικρό έτος, ποσοστό αξιόπιστων μαρτυριών που όμως παρέμειναν στη σφαίρα του ανεξήγητου.

Στο βίντεο που έδωσε στη δημοσιότητα το αμερικανικό υπουργείο Άμυνας εικονίζεται αγνώστου ταυτότητας ιπτάμενο αντικείμενο, που εντόπισαν δύο μαχητικά αεροσκάφη του Πολεμικού Ναυτικού κοντά στο Σαν Ντιέγκο το 2004.

Η Κιν ανακάλυψε ένα συναρπαστικό κόσμο με πολιτισμικές, πολιτικές, στρατιωτικές, (παρα)ψυχολογικές προεκτάσεις και βάλθηκε να τον ξεψαχνίσει με τα εργαλεία που της είχε προσφέρει η ερευνητική δημοσιογραφία.

– Πώς καταφέρατε να πάρουμε στα σοβαρά μια συζήτηση που παραδοσιακά ανήκε στο περιθώριο;

– Το 2017, μαζί με άλλους δύο συναδέλφους, δημοσιεύσαμε ένα ρεπορτάζ στους NYT όπου αναφέραμε πως το Πεντάγωνο και ειδικά το Ναυτικό είχαν καταγράψει ηλεκτρονικά ορισμένα ασυνήθιστα φαινόμενα. Οι καταγεγραμμένες αυτές θεάσεις είχαν ξεκινήσει από το 2004 και ήταν σχεδόν καθημερινές. Μετά το ρεπορτάζ, το Πεντάγωνο έδωσε στη δημοσιότητα μερικά από αυτά τα βίντεο, που τώρα είναι ελεύθερα στο YouTube. Πολύ πρόσφατα, το Πεντάγωνο δημοσιοποίησε μια νέα, επίσημη αναφορά, όπου με πολύ απλά λόγια δηλώνονται τα εξής: Τα συγκεκριμένα ιπτάμενα αντικείμενα δεν ξέρουμε τι είναι, αν είναι γήινα ή εξωγήινα, μπορεί να είναι ρωσικά ή κινεζικά,

πάντως το σίγουρο είναι πως ΔΕΝ είναι αμερικανικά και σίγουρα ΔΕΝ ξέρουμε τι είναι. Αυτό, από μόνο του, ως δημόσια παραδοχή, δεν έχει προηγούμενο.

Πρέπει όμως να πω ότι ακόμη και τη δεκαετία του '50, πολλοί Αμερικανοί αξιωματικοί πίστευαν στα σοβαρά πως είχαν να κάνουν με ιπτάμενους δίσκους από το Διάστημα. Πίστευαν πως η ΕΣΣΔ δεν μπορεί να είχε τέτοια τεχνολογία. Αλλά δεν ήθελαν το κοινό να τα γνωρίζει όλα αυτά, να φαίνεται η Αμερική αδύναμη και ευάλωτη σε καιρό Ψυχρού Πολέμου, το γεγονός ότι ένα αγνώστο ιπτάμενο αντικείμενο βρισκόταν στον εναέριο χώρο μας και εμείς δεν μπορούσαμε να το ελέγξουμε. Ηθελαν να μη φανεί ότι η αμερικανική κυβέρνηση είναι αδύναμη και ότι έχει άγνοια. Από την άλλη, αρνούνταν να παραδεχθούν ότι δεν ξέραμε τι ήταν αυτά τα αντικείμενα – όσα φυσικά αποδεικνυόταν ότι δεν ήταν φάρσα ή οφθαλμαπάτη. Προσπάθησαν να γελοιοποιήσουν το θέμα συστηματικά και κάπου εκεί σοβαροί άνθρωποι διατάχτηκαν να αρνούσαν πλέον να μιλήσουν γι' αυτές τις θεάσεις, οπότε έμεινε το

πεδίο ελεύθερο στους γραφικούς.

– Δεν φοβηθήκατε όταν ξεκινήσατε τη δική σας έρευνα;

– Προβληματίστηκα πάρα πολύ. Αποφάσισα όμως να ακολουθήσω τη δική μου γραμμή, που είναι αυτή της κανονικής δημοσιογραφίας. Να καλύψω το θέμα με τον σωστό τρόπο. Να εφαρμόσω τις ίδιες σοβαρές δημοσιογραφικές αρχές και κανόνες που εφαρμόσα σε όλα τα άλλα ρεπορτάζ. Είτε ερευνώ τη Βιρμανία, είτε τους αδικημένους της φυλακής, είτε τα UFO, να το κάνω με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Και όταν λέω «δημοσιογραφικά», μιλώ καθαρά για ερευνητική δημοσιογραφία. Θα εξετάζα τα γεγονότα στεγνά, θα ερευνούσα τα τεκμήρια, τα έγγραφα, θα μιλούσα με τους πλέον αξιόπιστους ανθρώπους και ερευνητές, τόσο από την κυβέρνηση όσο και από την επιστημονική κοινότητα, θα μελετούσα τη βιβλιογραφία. Νομίζω γι' αυτό δεν μπόρεσε κανένας να με γελοιοποιήσει. Δεν έπεσα θύμα αυτού του κόσμου της συνωμοσίας και των εύκολων εντυπώσεων. Κάποιοι προσπάθησαν να το κάνουν όταν εξέδωσα το βιβλίο, αλλά απέτυχαν.

Ζωή μετά τον θάνατο;

Αν οι εξωγήινοι είναι (ήταν) θέμα ταμπού, τι να πούμε για τις λεγόμενες «μεταθανάτιες εμπειρίες», θέμα που ερευνήσε η Κιν και έγραψε και βιβλίο, «Surviving Death: A Journalist Investigates Evidence for an Afterlife». «Εδώ κι αν ρίσκαρα πολλά. Το βιβλίο αυτό είχε έναν πιο προσωπικό χαρακτήρα, διότι εδώ μπόρεσα προσωπικά να δοκιμάσω πράγματα. Είναι κάτι που δεν μπορείς να κάνεις με τα UFO. Είχα πάντοτε μια περιέργεια γι' αυτό το θέμα. Επιστήμονες στο Πανεπιστήμιο της Βιρτζίνια ερευνούν δεκαετίες τώρα αυτό το ζήτημα. Προσωπικά, με ενδιαφέρουν τα μεγάλα ερωτήματα: είμαστε μόνοι στο σύμπαν; Υπάρχει ζωή μετά τον θάνατο; Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που γράφουν γι' αυτά τα θέματα, αλλά δεν είναι δημοσιογράφοι. Τι γίνεται όταν ένας δημοσιογράφος γράφει γι' αυτά όχι μέσα από υποθέσεις, αλλά μέσα από γεγονότα και τεκμήρια; «Αν κάτι έμαθα από αυτή την υπόθεση είναι ότι η συνείδηση είναι κάτι πολύ πιο σύνθετο και μυστήριο από αυτό που νομίζουμε. Υπάρχουν πολλά ανεξήγητα φαινόμενα που ίσως να δείχνουν ότι η συνείδηση δεν είναι κάτι που συνδέεται αποκλειστικά με τον εγκέφαλο. Για παράδειγμα, η τηλεπάθεια. Νεότερες γενιές επιστημόνων αντιμετωπίζουν όχι με τόσο απόλυτο τρόπο την ύλη, ειδικά τη σχέση του και ύλης. Εγώ απλώς θέτω το ερώτημα και συγκεντρώνω τις ισχυρότερες δυνατές αποδείξεις. Αυτό που βγαίνει είναι ότι υπάρχει πολύ περιθώριο για προβληματισμό, αλλά τίποτα που να τεκμηριώνει αδιάσειστα ότι η συνείδηση μεταφέρεται κάπου αλλού μετά τον θάνατο».

Σήμερα, όλα τα σοβαρά μίντια θέλουν να καλύψουν τα UFO

– Αλήθεια, οι παραδοσιακοί «ουφολόγοι» πώς αντέδρασαν όταν αρχίσατε να δημοσιεύετε τα ρεπορτάζ σας;

– Ενθουσιάστηκαν, ήδη από το πρώτο μου ρεπορτάζ που είχε βγει στην Boston Globe το 2000. Χάρηκαν πολύ που μία ρεπόρτερ μέσα από το «σύστημα» ασχολείται σοβαρά και υπεύθυνα με αυτό το θέμα. Η αρχισυντάκτριά μου πήρε το δικό της ρίσκο μαζί μου και έκανε εξαιρετική δουλειά στην επέμβαση. Δούλεψα διακριτικά στην αρχή. Δεν έλεγα σε κανέναν με τι ασχολούμαι διότι φοβόμουν πως αυτό θα γυρίσει εναντίον μου. Αλλά δεν με γελοιοποίησαν διότι δεν είπα τίποτε που να προκαλέσει τη γελοιοποίησή. Αν les anonisies, θα σε γελοιοποιήσουν. Αλλά αν καταγράψεις τι σου λέει κάποιος πτέραρχος στη Γαλλία ή στο Πεντάγωνο, δεν είναι τόσο εύκολο να σε γελοιοποιήσουν. Προσπάθησαν κάποιον το 2010, όταν βγήκε το βιβλίο μου, αλλά με ευκολία κτύπησα τα επιχειρήματά τους. Τώρα, βέβαια, συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο. Όλα τα σοβαρά μίντια θέλουν να καλύψουν τα UFO.

Το να πεις ότι είναι «διαστημόπλοια με εξωγήινους» είναι μια υπεραπλούστευση.

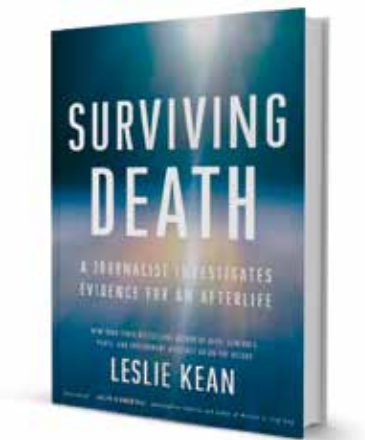
– Η αναφορά από το Πεντάγωνο πόσο σημαντική είναι;

– Η αναφορά δημοσιοποιεί όσα θέλει να δημοσιοποιήσει. Υπάρχουν ακόμα πράγματα απόρρητα και θα παραμείνουν απόρρητα για πολλές δεκαετίες, για λόγους εθνικής ασφάλειας. Είναι πάντως το αποτέλεσμα αναλύσεων ειδικών του Πενταγώνου. Δεν περιμένα φυσικά να μας πούνε ότι είναι εξωγήινα σκάφη, αλλά το γεγονός πως αφήνουν ανοικτό το ενδεχόμενο, δεν έχει ξανα συμβεί. Εγώ θα ήθελα να δω, εφόσον αποδειχθεί ότι δεν είναι ρωσικά ή κινεζικά, να συνεργαστούμε με τις χώρες αυτές προκειμένου να κατανοήσουμε αυτό που συμβαίνει. Δεν είναι πολιτικό το θέμα. Πάντως, τα δύο βίντεο που δημοσιοποιήθηκαν τον Δεκέμβριο του 2017 και ακόμη προβάλλονται

Τα βιβλία της Λέζλι Κιν για τα UFO και τη μετά θάνατον ζωή καταπιάνονται με θέματα-ταμπού. Η ίδια εξηγεί ότι προσέγγισε τα θέματα αυτά δημοσιογραφικά, «όχι μέσα από υποθέσεις αλλά μέσα από γεγονότα και τεκμήρια».

παντού, αυτά για τα οποία προηγουμένως είχαμε γράψει στο δικό μας ρεπορτάζ στους NYT, είναι τα πρώτα βίντεο του ναυτικού και του Πενταγώνου όπου επισήμως δηλώνεται πως αυτό που βλέπουμε εδώ δεν μπορούμε να το εξηγήσουμε. Αυτό δεν είχε ξανα συμβεί. Ποτέ η κυβέρνηση δεν είχε πάρει τέτοια θέση.

– Εσείς τι πιστεύετε ότι είναι αυτά τα αντικείμενα;

– Αν καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι αυτά τα αντικείμενα δεν προέρχονται από τη Γη, ανοίγονται μπροστά μας πολλές δυνατότητες. Το να πεις ότι είναι «διαστημόπλοια με εξωγήινους» είναι μια υπεραπλούστευση. Θέλω να πω, μπορεί να προέρχονται από εξωγήινους,

αλλά ίσως είναι διαστημολογικά σταλμένες από αυτούς, αλλά χωρίς πλάσματα μέσα, σαν τα drones που έχουμε εδώ στη Γη ή τις διαστημολογικές που έχουμε κι εμείς στείλει στο Διάστημα για να μελετήσουμε το πλιακό σύστημα και τι υπάρχει πέρα από αυτό. Πρέπει να κοιτάζουμε πιο προσεκτικά τα πιο αλλόκοτα χαρακτηριστικά αυτών των αντικειμένων. Ο παραφυσικός χαρακτήρας που δείχνουν να έχουν, ο τρόπος που κινούνται στον αέρα, το πώς επιδρούν στους ανθρώπους που τα είδαν από κοντά. Προς το παρόν θα ήθελα πολύ να ξέρω αν είναι από τη Γη ή όχι, μετά βλέπουμε για όλα τα υπόλοιπα. Ελπίζω επίσης να μην προσπαθήσουμε να γίνουμε εχθρικοί, αλλά να τα προσεγγίσουμε ερευνητικά και σίγουρα ειρηνικά. Είναι κάτι που ανήκει στον πλανήτη, σε όλη την ανθρωπότητα και όχι στην αμερικανική κυβέρνηση ή κάποια άλλη κυβέρνηση.

– Πείτε μου κάτι. Βλέπετε κάπου ταινίες με τέτοια θεματολογία; Για παράδειγμα, ποιος κινη-

ματογραφικός ταινίες με αυτό το θέμα πιστεύετε πως είναι οι πιο ρεαλιστικές;

– Η πρόσφατη «Αφιξη» και οι πολύ παλαιότερες «Στενές επαφές τρίτου τύπου». Αυτές μοιάζουν οι πιο ρεαλιστικές και τις αγαπώ πολύ. Και για έναν ακόμα λόγο: δεν υπάρχει εχθρότητα, δεν είναι επιθετικοί οι εξωγήινοι. Μπορώ να βλέπω τις «Επαφές» ξανά και ξανά μέχρι σήμερα. Είναι μια αισιόδοξη, αφελής ταινία. Την λατρεύω. Εξαιρετικά είναι και η «Αφιξη». Θέτει απίστευτα ερωτήματα: πώς θα είναι η γλώσσα των εξωγήινων; Πώς θα επικοινωνούμε μαζί τους; Θα έχουν την ίδια αίσθηση του χρόνου όπως εμείς; Αυτά είναι τρομερά ζητήματα.

– Έχετε ένα βιβλίο για τη δικτατορία της Βιρμανίας, για τα UFO και ένα ακόμα για τις λεγόμενες μεταθανάτιες εμπειρίες. Τι έπεται;

– Σίγουρα όχι άλλο βιβλίο προς το παρόν! Πήρα ένα διάλειμμα με το βιβλίο για τον θάνατο, αλλά τώρα έχω ριχτεί με τα μούτρα στο ρεπορτάζ για τα UFO, όπου γίνεται καμός. Ζούμε τη χρυσή εποχή των UFO!